

Jan Schneider: Pozitivně!

 [prvnizpravy.cz/zpravy/politika/jan-schneider-pozitivne](https://www.prvnizpravy.cz/zpravy/politika/jan-schneider-pozitivne)

politika

Současná doba je přímo posedlá negativismem – téměř nikdo skoro na ničem neponechá nit suchou a do mnoha slibných věcí jsou místo diskuse hozeny vidle. Pokusím se tedy v několika frekventovaných tématech cíleně najít něco pozitivního.

Jan Schneider

13. května 2023 - 07:22

Na současné době se mi například líbí to, jak názorně lidem předvádí, že zastíní-li jejich žabomyší války jejich myšlenkový obzor, dopadnou buď jako ty pomalu uvařené žáby, nebo jako ony laboratorní myši, píše Jan Schneider v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Na Jindřichu Rajchlovi se mi líbí jeho tah na bránu a schopnost vyhmátnout a velmi stručně a jasně artikulovat tři priority (zachování koruny, ústavní právo na hotovostní platby, právo na to být „off-line“), i na to, jak uvážlivě doplnil prioritu čtvrtou (právo odmítnout mobilizaci, nejde-li o ohrožení vlasti), což naznačuje, že bude-li svůj program dále doplňovat, učiní tak rozvážně a trefně.

U Tomia Okamury se mi líbí jeho pohotovost a výřečnost, jakož i nechť nechat si vytunelovat vlastní stranu.

U Ladislava Vrábela se mi líbí jeho široký názorový a politický záběr a velká škála jeho spoludemonstrantů.

U Jiřího Havla se mi líbí jeho práce na přípravě skutečných odborníků do stínové vlády.

U Kateřiny Konečné se mi líbí její neurážlivost a ryze ženské pokárání rozhádaných opozičníků, aby zanechali pubertálních hádek, protože tu jsou důležitější věci, jakož i její energie a mnoho konkrétních názorů, a v neposlední řadě i stálost politickému dresu.

U Josefa Skály se mi kromě velké pracovitosti líbí jeho pohotová inteligence, smysl pro humor, otevřenost, sečtělost a vzdělanost.

U Andreje Babiše se mi líbí, když se věnuje tomu, čemu rozumí, a také to, že má srdce, ačkoliv to nedává přehnaně najevo, a v neposlední řadě i to, že dokázal přiznat, že by se nyní v kovidové situaci jako premiér choval jinak.

Na Josefu Středulovi se mi líbí to, že to sice nejprve zpackal, ale nakonec dokázal přiznat, že svou prezidentskou podporu mylně věnoval osobě, o níž později nabyl přesvědčení, že musela prodělat lobotomii.

Na všech bohatě se vlastenectvím chvástajících partičkách se mi líbí, že jsou perfektními ilustracemi příčiny povzdechu Karla Havlíčka Borovského: **„Kéž by se nám to vlastenčení z huby do rukou vraziti ráčilo“**.

Na Petru Fialovi se mi líbí, že denně připomíná lidem, kteří ho volili, že si tehdy spíše měli hnáty přelámat, a že neustále lidem předvádí, jak daleko má dobrá teorie od praxe, ale jak blízko má špatná teorie ke skutečnosti.

Na Janě Černochové se mi líbí to, že dokonale zosobňuje rozdíl mezi tím, co si toužebně přával ku zvelebení naší politiky slovatný profesor Milan Machovec, že totiž má být více žen v politice, a mezi realitou, kdy se do politiky vedralo mnoho ženštin.

Na Janu Lipavském se mi líbí to, že denně již svou prostou existencí připomíná dětem a pubertální mládeži, že je lépe méně baštit a více studovat.

Na Zdeňkovi Nekulovi je pozoruhodné jeho sebevědomí sedět na rezortu, i když vlastně možná ani neví, na kterém, protože o něm ví lautr kulové.

Nevím, jestli více na Marianu Jurečkovi, Zbyňku Stanjurovi, Josefu Síkelovi nebo Vítu Rakušanovi se mi líbí to, že každý den dělají něco pro zdraví obyvatel, totiž aby lidé konečně zvedli zadek a vešli demonstrativně do ulic. Možná ale vítězí Rakušan, když v rámci údajného šetření na poštovním provozu jeho rezort třeba navrhuje, aby na hlavní havlíčkobrodské poště stál imrvére jeden člověk u výtahu pro tělesně postižené kvůli obsluze, protože zavrou jinou tamní poštovní pobočku s bezbariérovým přístupem, i když jí tam vlastně nechají fungovat kvůli balíkům, ale právě jen ty přepážky zruší. To není možné vymyslet hlavou, a dobrý úmysl či ekonomické úspory v tom prostě hledat není kde.

U ostatních členů vlády oceňuji to, že nedají ochabnout mým malým šedým buňkám, které neustále nutí k přemýšlení o tom, zda mám už tak pokročilou sklerózu, když si nemohu vzpomenout ani na jejich jména, jakož ani na jejich existenci, zda tam vůbec ještě nějakí jsou, a proč.

A co hradní prePePa? Na něm se mi moc líbí, že – ať už to udělal schválně, anebo jen posloužil jako sebevědomě nevědomý nástroj – dočista a v přímém přenosu svlékl donaha mnohé údajné disidenty a antikomunisty a bojovníky proti totalitě, a odhalil je jako ubožácké oportunisty bez morálky, bez zásad, bez svědomí a bez charakteru.

A co čerstvý generalissimus Michal Koudelka? Na něm se mi líbí to, že ať už se o něm řekne jakýkoliv fejk, je velmi pravděpodobně představitelný. A také jeho (a celé pětikoalice) blazeovaná jistota, že to s nimi dobře dopadne, jen když stačí včas přeběhnout a coby spolupracující obvinění nabonzovat své spolupachatele dříve, než to udělají oni.

(rp,prvnizpravy.cz,foto:arch.)

Zprávy

Politika

Regiony

Byznys

Sport

Exkluzivně